

Б. — Като вижда Зафирова, изненаданъ: — Ха! Господинъ Зафировъ! Какво търсите тукъ? — Войниците пускатъ Зафирова.

З. — Както виждашъ, дошелъ съмъ на фронта да изпълнявамъ на стари години отечествения си дългъ.

Б. — Да, да. Научихъ се за всичко, но не вѣрвахъ, не вѣрвахъ.

В. ч. — Нетърпеливо къмъ Борова: — Господинъ Боровъ, моля ви се, защото трѣбва вече да вѣрвя.

Б. — Свободенъ сте. По въпроса нѣма какво повече да приказваме.

В. ч. — Но . . .

Б. — Пресича решително: — Не. — Военниятъ чиновникъ просълзенъ и съкрушенъ, тръгва налѣво къмъ дъното и се изгубва.

Б. — Къмъ Зафирова: — Но ти ми се виждашъ много подмладенъ. Така облѣченъ и накиченъ, дяволъ да го вземе . . .

З. — Разбира се. Фронтътъ одухотворява човѣка и го прави по-крепъкъ.

Б. — А нѣщо за Митко?

З. — За Митко ли? Почти нищо не зная за него.

Б. — Наистина ли? Хмъ, да! Азъ позапитахъ, и моятъ работникъ ми каза, че тѣ напуснали онѣзи мѣста.

З. — Тѣй ли? Азъ не знамъ нищо.

Б. — Изглежда, че положението ги е заставило да промѣнятъ скривалището си, и сега кой ги знае где сж.

З. — Съвсемъ не ме интересува. Но ти какъ тѣй насамъ?

Б. — По работа, а ти знаешъ. — Почти тихо: — Бѣхъ тръгналъ по единъ голѣмъ ловъ; нѣкои искатъ да ме използватъ, но бай ти Боровъ не се дава така лесно.

З. — Е да, да. А сега нажде?

Б. — Надолу. Напоследъкъ съмъ заловилъ толкова много търговски работи и предприятия, че понѣкога и азъ самъ се чудя, отъ где да започна.

З. — Ако идешъ къмъ кжщи, ще те моля да наминешъ и къмъ насъ.

Б. — Ахъ, да! Тѣ какъ сж? Добре ли сж?

З. — Тѣ . . . добре сж.